

пов'язаних з майбутньою професійною діяльністю студентів: відомостей про види туризму, його особливості в різних країнах, туризм в Україні, дослідження і регулювання сфери туризму тощо.

Заняття “оживає”, коли його змістом стають факти і події, що стосуються самих студентів. Фактично будь-яку тему на занятті з іноземної мови можна зробити особистісно важливою. Для цього викладач повинен бути обізнаним з майбутнім фахом своїх студентів, уміти реалізувати міжпредметні зв'язки, сприяє збереженню комунікативної мотивації й адекватне використання колективних форм роботи на занятті. Кожний студент повинен знайти свою форму прояву в бесіді, диспуті, проекті.

Лінгвопізнавальна мотивація ґрунтується на позитивному ставленні до мовної матерії, до оволодіння мовним матеріалом. Існують два шляхи формування лінгвопізнавальної мотивації: опосередковано, тобто через комунікативну мотивацію, та неопосередковано шляхом стимулювання пошукової діяльності в учнів в мовному матеріалі [5, 15]. Щоб зацікавити студентів, наприклад, іншомовним лексичним матеріалом, треба побудувати роботу над ним так, щоб студенти бачили мовну перспективу його використання. Наприклад, коли вивчається лексика з теми “Зелений туризм”, то бажано на цьому ж занятті спонукати студентів використовувати вивчену лексику в навчальних ситуаціях, також потрібно надавати комунікативно-спрямованого характеру завданням-інструкціям, які під кінець вивчення теми стають комунікативними.

Студенти повинні відчувати необхідність у мовному матеріалі для розширення і поглиблення своїх мовних можливостей. Вони мають відчувати потребу в нових словах, граматичних структурах, щоб висловитися, мотивація при цьому підвищується. Важливу роль тут відіграє розвиток мовної здогадки. Вона мотивує до подальшого лінгвістичного пошуку. Важливо також спонукати студентів до накопичення мовного матеріалу. Для цього рекомендується використовувати різноманітні мовні ігри, органічно включаючи їх до занять, це активізує сприйняття і запам'ятовування. Викладач має чітко уявляти методичний потенціал кожної окремої гри.

Важливим видом внутрішньої мотивації є інструментальна мотивація, коли студенти позитивно сприймають певні форми роботи. Так, наприклад, робота з комп'ютерними програмами, пошуковими та навігаційними системами мережі Internet, сайтами різних турфірм. Крім того, викладач повинен правильно керувати самостійною діяльністю студентів. Він окреслює конкретну мету, якої вони мають досягти, навчає спеціальних прийомів, що сприяють концентрації уваги учнів на основних ознаках мовленнєвого матеріалу, навчає створювати картотеки, каталоги, уміти користуватися ними, складати картки для самостійної роботи тощо.

Отже, саме від викладача іноземної мови залежить, чи буде ефективним процес вивчення іноземної мови студентами – майбутніми фахівцями в галузі туризму і чи будуть перелічені види і підвиди мотивації, особливо комунікативна, перетворені в реальну рушійну силу процесу формування

іншомовної комунікативної компетенції протягом усіх років навчання в університеті.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зимняя И.А. Педагогическая психология. – М.: Логос, 2000. – 384 с.
2. Левченко Т.И. Актуализация мотивационных ресурсов при обучении неродному языку. – К.: УКРВУЗПОЛИГРАФ, 1992. – 238 с.
3. Маркова А.К., Орлова А.Б. Мотивация учения и её воспитание у школьников. – М.: Педагогика, 1983. – 64 с.
4. Освітньо-кваліфікаційна характеристика бакалавра. Напрям підготовки 0504 “Туризм”. – К., 2004.
5. Рогова Г.В., Рабинович Ф.М., Сахарова Т.Е. Методика обучения иностранным языкам в средней школе. – М.: Просвещение, 1991. – 287 с.
6. Тальзина Н.Ф. Педагогическая психология. – М.: Академия, 2003. – 288 с.
7. Федорченко В.К., Мініч І.М. Туристський словник-довідник: Навчальний посібник. – К.: Дніпро, 2000. – 160 с.

УДК 378.14:930.22:168.522

Назаренко Н.С.

СУТНІСТЬ ТЕХНОЛОГІЇ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У МАЙБУТНІХ ДОКУМЕНТОЗНАВЦІВ

У статті розкрито сутність технології формування комунікативної компетентності у майбутніх документознавців. Розроблено модель формування комунікативної компетентності у майбутніх документознавців у процесі вивчення гуманітарних дисциплін. Зроблено висновок про необхідність реалізації технології для підвищення рівня сформованості комунікативної компетентності у фахівців.

В статье раскрыта сущность технологии формирования коммуникативной компетентности у будущих документоведов. Разработана модель формирования коммуникативной компетентности у будущих документоведов в процессе изучения гуманитарных дисциплин. Сделан вывод о необходимости реализации технологии для повышения уровня сформованности коммуникативной компетентности у специалистов.

The main point of technology of forming communicative competence to future specialists of information activity and paperwork is discovered in the article. The model of forming communicative competence to future specialists of information activity and paperwork in the process of learning the humanities has been developed. It has been summarized to realize technology for improving the level of specialists' communicative competence.

Ключові слова: комунікативна компетентність, модель формування комунікативної компетентності, документознавець, гуманітарні дисципліни, технологія навчання.

Інтеграція з європейськими країнами, інтернаціоналізація ділових відносин у різних сферах діяльності людини, інтенсивний розвиток інформаційних та освітніх технологій обґрунтовують необхідність підготовки фахівців за спеціальністю

7.020105 “Документознавство та інформаційна діяльність”.

Як зазначено в освітньо-кваліфікаційній характеристиці спеціаліста кваліфікації 2432.1 “Документознавець”, однією з його здатностей є комунікативна здатність та вміння [3]. Комунікативна здатність передбачає, що документознавець-випускник вищого навчального закладу повинен здійснювати ділове спілкування з метою вирішення професійних, соціально-виробничих завдань: забезпечувати необхідною інформацією установ-роботодавця, здійснювати документну комунікацію, налагоджувати контакти з потенційними фірмами-партнерами, а також визначати власний стиль спілкування з керівником та підлеглими.

Це практично передбачає формування у майбутніх документознавців такого важливого новоутворення їхньої особистості, як комунікативна компетентність, що забезпечує повноцінну реалізацію комунікативних намірів, мовних операцій і мовленнєвих дій шляхом адекватного й раціонального використання засобів мови і врахування ситуацій професійного спілкування.

Проблемі формування комунікативної компетентності приділяли увагу такі вчені, як Є.О. Аршавська, М.М. Вятютнев, Н.І. Гез, Д.І. Ізаренков, О.М. Казарцева, В.В. Каплинський, С.В. Козак, О.Ю. Константинова, І.Р. Максимова, Р.П. Мільруд, Ю.П. Федоренко, Ю.С. Федоренко, Д. Крістел, М. Левенстоун, С. Савіньон, Д. Хаймс.

Особливий інтерес викликають дослідження щодо вивчення специфічних особливостей процесу управління й моделі професійних якостей майбутнього фахівця, серед яких пріоритетними є вміння контактувати з людьми (Л. Якокка), уміння самостійно, у межах компетенції ухвалювати рішення й відповідати за них (У. Беннісон), комунікативні здібності (М. Біркенбіль), уміння встановлювати ділові контакти (Г. Мінтцберг), здібності до міжособистісного спілкування (Ю. Морозов), мовне спілкування з урахуванням специфіки міжкультурної комунікації (Г. Гришенкова).

Здійснений нами аналіз джерельної бази дає змогу констатувати, що на сьогодні накопичений певний досвід щодо формування комунікативної компетентності в майбутніх фахівців. Проте формування комунікативної компетентності в майбутніх документознавців науковцями не досліджувалось.

Тому *метою* статті є розкрити сутність експериментальної технології формування комунікативної компетентності у майбутніх документознавців у процесі вивчення гуманітарних дисциплін.

У результаті проведеного нами дослідження було розроблено модель формування комунікативної компетентності в майбутніх документознавців у процесі вивчення гуманітарних дисциплін з дотриманням таких вимог: чіткої визначеності обґрунтування мети навчання; усвідомлення взаємозв'язку між усіма підсистемами, кожна з яких сприяє досягненню загальної мети – формуванню

комунікативної компетентності у майбутніх документознавців.

Модель формування комунікативної компетентності майбутніх документознавців – це органічна єдність когнітивного, емоційно-оцінного та поведінкового компонентів комунікативної компетентності майбутніх документознавців; реалізація мотиваційно-цільового, змістовно-підготовчого, комунікативно-діяльнісного та оцінного етапів технології навчання гуманітарних дисциплін (іноземної мови, психології та культурології) у поєднанні з формами організації, активними методами і засобами навчання; здійснення комунікативного, професіографічного, системно-структурного та особистісного підходів у навчанні; дотримання педагогічних умов ефективного формування комунікативної компетентності у майбутніх документознавців.

У структурі моделі було виділено структурно-складову, змістову та функціонально-діяльнісну підмоделі.

Складовими структурно-складової підмоделі є учасники педагогічного процесу – студенти та викладачі; мета і завдання, зміст комунікативної підготовки; форми організації, методи і засоби.

Змістова підмодель включає курси з іноземної мови за професійним спрямуванням, психології, культурології; теоретико-методологічні, методичні і практичні знання, що необхідні для створення освітнього простору системи безперервного розвитку комунікативно-професійної компетентності майбутніх документознавців; програми курсів, дидактичний матеріал занять, курси лекцій тощо.

Функціонально-діяльнісна підмодель відображає організацію комунікативно-професійної або комунікативно-навчальної професійно орієнтованої діяльності документознавців щодо засвоєння та використання навчального матеріалу. Структура і зміст навчальних одиниць кожного рівня (дисципліна, модуль, тема, окреме заняття тощо) логічно та ієрархічно взаємодіють у системі безперервної підготовки майбутніх документознавців.

Упровадження моделі формування комунікативної компетентності у процесі підготовки майбутніх документознавців вимагає реалізації експериментальної технології навчання іноземної мови за професійним спрямуванням, психології, культурології. Саме ці гуманітарні дисципліни, на нашу думку, сприяють найбільш ефективному формуванню комунікативної компетентності в майбутніх документознавців. Експериментальне навчання проводилося у природних умовах на основі підготовленого навчального матеріалу зі студентами 2 – 5 курсів спеціальності “Документознавство та інформаційна діяльність” Відкритого міжнародного університету розвитку людини “Україна” та Білоцерківського інституту економіки та управління ВНЗ ВМУРоЛ “Україна” у 2006–2007 рр.

Технологію формування комунікативної компетентності ми розглядаємо як послідовність дій, що є розв'язанням окремих дидактичних завдань, а саме: формування необхідних для комунікативної

компетентності знань, умінь і навичок. Як локальна технологія вона є елементом загальнопедагогічної технології, що розкривається як цілісний, освітній процес, як сукупність методів і засобів реалізації певного змісту в межах одного предмета [4, 24].

Провідним компонентом у технології формування комунікативної компетентності вважаємо мету навчання, оскільки “відсутність чіткої педагогічної мети позбавляє роботу педагога сенсу, ігнорування діагностики і зворотного зв’язку, робить навчально-виховну роботу некерованою” [2, 172].

Добір провідного компонента зумовив добір і використання кількох підходів у технології формування комунікативної компетентності. Оскільки у процесі навчання важко відтворити реальні умови комунікації, застосування вищезазначених підходів допоможе наблизити навчальні заняття до природних умов комунікації.

Організуючи навчання в експериментальній групі майбутніх документознавців на основі принципу ролівої перспективи [1], що вимагає реалізації методів, засобів і форм зазначених підходів, ми вважали за потрібне спрямувати знання, уміння і навички на розвиток комунікативної компетентності в єдності всіх її компонентів.

Комунікативна компетентність майбутніх документознавців передбачає також володіння не тільки знаннями та практичними уміннями, але й такими якостями особистості, як розкутість, бажання спілкуватись, уміння взаємодіяти із зарубіжними партнерами, членами трудового колективу та ін. Досягнення цього, на наш погляд, можливе лише завдяки особистісному та професіографічному підходам, коли майбутній документознавець з перших занять буде сприйматись викладачем як особистість, а курси з іноземної мови, психології та культурології будуть розглядатись як провідні курси гуманітарного циклу дисциплін, що обумовлюють успішність здійснення різноманітних функцій професійного спілкування та діяльності на практиці. Для цього нами було створено таке середовище навчання, в якому майбутній документознавець на заняттях з певного курсу був головною дійовою особою, брав активну участь в обговоренні кожної теми заняття та вирішенні основних завдань, пов’язаних з процесом формування його комунікативної компетентності.

Намагаючись з перших занять кардинально трансформувати навчально-пізнавальну позицію майбутніх документознавців з пасивної, що вимагає від них бути лише слухняними виконавцями вказівок викладача, на активну, що передбачає їхню участь у створенні сценарію самого заняття, ми прагнули викликати у них бажання, інтерес та готовність до спілкування. Тому у процесі проведення експериментального навчання ми намагались віддати перевагу ситуаціям живого й активного спілкування майбутніх документознавців між собою та з викладачем, зробивши, таким чином, таку форму організації навчально-пізнавальної діяльності основною в майбутніх фахівців.

Характерною особливістю спілкування майбутніх документознавців на заняттях була атмосфера взаємної довіри між комунікантами, що

сприяло появі позитивних емоцій, почуття впевненості у своїх можливостях, радості пізнання. При цьому на заняттях пріоритетною була гуманістична установка учасників мовленнєвої взаємодії як рівноправних партнерів, які прагнуть до взаємної участі, переживання, допомоги та сприйняття один одного.

Разом із фронтальною та індивідуальною роботою ми застосовували групові та колективні форми роботи майбутніх документознавців. Залежно від завдань спілкування ми по-різному розміщували майбутніх документознавців в аудиторії: у формі круглого столу, у формі спарених груп, розташованих одна проти одної. Сутність такого розташування полягала в тому, щоб максимально наблизити їх один до одного, навчити через пробудження емпатії сприймати та розуміти внутрішній стан партнера зі спілкування, помічати незначні відхилення в міміці, жестах, артикуляції, відчувати мовні труднощі та їх причини, знаходити шляхи їхньої компенсації та подолання.

Ми прагнули, щоб будь-який акт спілкування, що ставав предметом імітаційно-ігрового моделювання, був усвідомлений майбутнім документознавцем з точки зору його особистого мотиву й мети як майбутнього фахівця, щоб у кожному конкретному випадку, виконуючи будь-яку соціально-професійну роль, вони могли уявити мету своєї мовленнєвої та немовленнєвої дії, форму її практичного втілення і кінцевий результат. Для цього вони навчались фіксувати головне в сюжетно-рольовій чи діловій грі.

Розуміючи під технологією навчання сукупність дій, що приводить до інтелектуальної, мовленнєвої, емоційної та пошукової взаємодії між учасниками педагогічного процесу, спрямованих на забезпечення глибини та міцності знань, дієвості вчень, розвинутої пізнавальної здібності за адекватного використання комунікативних механізмів в єдності з професіоналізмом та майстерністю педагога [1, 80], ми спробували в експериментальній групі майбутніх документознавців повною мірою забезпечити керованість навчально-виховним процесом. Це здійснювалось через такі аспекти:

- досягнення чіткості дидактичної мети, спрямованої на формування професійно важливого новоутворення особистості майбутнього фахівця-документознавця – комунікативної компетентності в єдності її основних компонентів;
- проектування способів її практичної реалізації на заняттях у вигляді соціально- та професійно-рольової перспективи;
- структурування навчальної інформації у вигляді сюжетно-рольового контексту типових ситуацій майбутньої професійної діяльності та спілкування із зарубіжними партнерами;
- організація навчально-пізнавальної діяльності майбутніх документознавців у вигляді імітаційно-ігрової моделі реалізації їхніх основних комунікативних намірів з використанням засобів іноземної мови;
- забезпечення активної інтелектуально-мовленнєвої взаємодії, співпраці та

співтворчості у системі відносин “викладач – студент як майбутній фахівець-документознавець” та “студент – студент як майбутній фахівець-документознавець”, які використовують іноземну мову у спеціальних, особистісно-професійних цілях;

- використання адекватного змісту професійного спілкування типового переліку комунікативних ролей, імітаційно-ігрових та проблемно-ситуаційних методів навчання;

- опора на творчий потенціал та індивідуальні можливості майбутніх документознавців під час виконання комунікативних ролей професійної спрямованості;

- надання майбутнім документознавцям свободи вибору комунікативних ролей та засобів їх реалізації;

- створення на заняттях ситуації успіху та позитивної оцінки комунікативних дій майбутніх документознавців;

- повторюваність процедур навчального циклу з метою досягнення необхідних цілей і завдань та оперативного їх коригування.

Моделювання дидактичних цілей та завдань у вигляді рольової перспективи на основі вирішення комунікативних завдань вимагало реалізації конкретних комунікативних намірів майбутніх документознавців. Це було зумовлено специфікою їхнього спілкування із партнерами та стимулювало розвивальний характер навчання. Крім того, ця технологія дозволяла “бачити” кожного учасника з точки зору оволодіння ним способами вирішення комунікативних завдань, стежити за динамікою розвитку майбутніх документознавців як потенційних партнерів у спілкуванні з колегами, визначаючи в конкретній комунікативній ситуації не тільки рівень знань і вмінь, але й професійних якостей, необхідних їм як суб’єктам спілкування у різних сферах суспільної діяльності.

Ще одна специфічна особливість експериментальної технології формування комунікативної компетентності майбутніх документознавців у процесі вивчення гуманітарних дисциплін полягала в тому, що постійна реалізація навчально-ігрових ролей у ситуаціях майбутньої професійної діяльності активно впливала на творчий саморозвиток особистості. Так, беручи участь у розігруванні діалогів, сюжетно-рольових та ділових ігор, майбутні документознавці висловлювали власну точку зору на проблемну ситуацію, демонстрували свою принципову позицію у вирішенні конкретного питання, виявляли самостійність мислення й активність використання засобів іноземної мови, пропонуючи варіативні моделі іншомовного висловлювання для пошуку оптимального способу досягнення своїх комунікативних інтенцій.

Виділяємо чотири етапи технології формування комунікативної компетентності майбутніх документознавців у процесі вивчення гуманітарних дисциплін.

Мотиваційно-цільовий етап передбачає чітку постановку дидактичних завдань щодо формування комунікативної компетентності майбутніх документознавців залежно від змісту конкретних

типів комунікативних намірів, проектування рольової діяльності учасників експерименту з урахуванням контексту комунікативних ситуацій, прогнозування очікуваних результатів.

Основне завдання етапу – спрямувати майбутніх документознавців на вивчення курсів з іноземної мови, психології та культурології, розвинути інтерес до цих дисциплін, опанування яких дозволить брати участь у комунікації в навчально-професійній сфері і також частково підготує їх до професійної діяльності.

Згідно з головним дидактичним принципом, процес навчання повинен відбуватися на основі і з урахуванням особистої навчальної мети студента. Тому процес навчання необхідно починати з обговорення кінцевої мети не тільки на початковому етапі навчання, але й на подальших його етапах. Для того щоб спрямувати майбутніх документознавців на вивчення курсів з іноземної мови, психології та культурології на мотиваційно-цільовому етапі, необхідно:

- визначити сутність, важливість, особливості цих курсів, сформулювати цікаві для студентів запитання; з’ясувати, про що вони хотіли б довідатися у процесі вивчення;

- залучити студентів до вирішення навчально-мовленнєвих ситуацій, що моделюють майбутню професійну діяльність;

- забезпечити реалізацію особистісного, комунікативного, професіографічного, системно-структурного підходів у навчанні.

Для початкового етапу навчання характерна мотивація широкого типу, яка передбачає вивчення основ дисциплін. Створення необхідної мотивації на цьому етапі реалізується стимулюючими та проблемними навчально-мовленнєвими ситуаціями. Моделюючи на заняттях такі ситуації, викладач не тільки демонструє результат вирішення проблеми, але й розкриває логічний підхід до певних рішень в його суперечностях і відхиленнях, показує джерела їх походження, аргументуючи кожен крок до вирішення проблеми. І стимулюючі, і проблемні навчально-мовленнєві ситуації є головним засобом розвитку інтересу в майбутніх документознавців до вивчення курсів.

Змістовно-підготовчий етап спрямований на ситуативно-тематичне структурування навчальної інформації. Метою цього етапу навчання є створення в майбутніх документознавців орієнтирів для розумової діяльності, тобто відбувається ознайомлення і закріплення необхідних граматичних конструкцій і професійної лексики, на основі чого вони зможуть виконувати будь-які мовленнєві завдання. Необхідність знань з граматики і лексики буде очевидною для майбутніх документознавців, якщо їх засвоєння буде комунікативно-вмотивованим. На цьому ж етапі формуються вміння діалогічного і монологічного мовлення. Тому основним засобом навчання на цьому етапі технології повинні стати також навчально-мовленнєві ситуації.

Комунікативно-діяльнісний етап передбачає актуалізацію навчально-пізнавальної позиції майбутніх документознавців як майбутніх фахівців

через забезпечення гнучкості знань та практичних умінь у всіх видах мовленнєвої діяльності, спрямованих на вирішення комунікативних завдань.

На цьому етапі студенти беруть участь у комунікативній діяльності, прогнозуванні і плануванні мовленнєвого висловлювання, його продукуванні на основі вивчених граматичних конструкцій і необхідної лексики, з використанням мовленнєвого етикету, реалізації умінь діалогічного і монологічного мовлення з використанням професійної термінології. Засобами навчання на цьому етапі є навчально-мовленнєві ситуації, мета яких полягає у наданні можливостей студентам використовувати елементи творчості і самостійності у висловлюваннях, використання комунікативно-ігрової ситуації, створення ситуації емоційно-моральних переживань, створення ситуації пізнавальної новизни та зацікавленості, використання автентичних текстів професійного спрямування.

Оцінний етап спрямований на виявлення досягнутого рівня сформованості кожного з компонентів комунікативної компетентності майбутніх документознавців на кожному з етапів навчання під час реалізації комунікативних намірів ролі, а також на встановлення причин розходження отриманого результату з передбачуваною рольовою перспективою, подолання труднощів і помилок, постановку нових перспектив.

Це завершальний етап у технології, який реалізується через самостійну роботу над розмовними навчально-мовленнєвими ситуаціями. На основі сформульованого завдання майбутні документознавці самостійно створюють навчально-мовленнєву ситуацію, імітують її, потім аналізують, добирають способи і шляхи її вирішення відповідно до поставленого завдання. На цьому етапі з метою спонукання до активності і вдосконалення комунікативних умінь у навчально-професійній комунікації вони беруть участь у рольових та ділових іграх, дискусіях, тренінгах. Для виконання цієї роботи майбутнім документознавцям необхідна вже сформована комунікативна компетентність.

Отже, технологія формування комунікативної компетентності в майбутніх документознавців у процесі вивчення гуманітарних дисциплін заснована на принципі рольової перспективи, організації занять у режимі активних форм і проблемно-ситуаційних методів, що передбачені вимогами комунікативного, особистісного, професіографічного та системно-структурного підходів. Вона включає мотиваційно-цільовий, змістовно-підготовчий, комунікативно-діяльнісний та оцінний етапи. Головним підсумком реалізації цієї технології є підвищення рівня сформованості комунікативної компетентності в майбутніх фахівців.

Перспективним є дослідження щодо ефективності формування комунікативної компетентності в майбутніх документознавців у процесі вивчення гуманітарних дисциплін.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кондаков Н.И. Логический словарь справочник. – М.: Изд-во “Наука”, 1975. – 720 с.

2. Леонтьев А.А. Язык, речь, речевая деятельность. – М.: Просвещение, 1969. – 214 с.

3. Освітньо-кваліфікаційна характеристика спеціаліста за спеціальністю 7.020105 “Документознавство та інформаційна діяльність” напряму підготовки 0201 “Культура”: Стандарт вищої освіти (Видання офіційне). – К.: Міністерство освіти і науки України, 2004. – 24 с.

4. Педагогічний словник / За ред. М.Д. Ярмаченко. – К.: Педагогічна думка, 2001. – 514 с.

5. Hymes D.H. On communicative competence. – Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 1971. – 213 p.

6. Savignon S.J. Communicative Competence: Theory and Classroom Practice: Texts and Contexts in Second Language Learning. – Massachusetts, 1983. – 322 p.

УДК 378.14:147:002:004:376.54

Осипова Т.Ю.

ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ЗАСОБІВ НАВЧАННЯ В ОРГАНІЗАЦІЇ САМОСТІЙНОЇ ПОЗААУДИТОРНОЇ РОБОТИ

У статті подано результати дослідження використання інформаційних засобів навчання в організації самостійної позааудиторної роботи обдарованих студентів та визначено рівні їх пізнавальної самостійності. Обґрунтовані умови, які найбільше впливають на рівень пізнавальної самостійності обдарованих студентів.

В статті представлені результати дослідження застосування інформаційних засобів навчання в організації самостійної позааудиторної роботи обдарованих студентів та визначено умови, які найбільше впливають на рівень пізнавальної самостійності обдарованих студентів.

In the article the results of research of application of informative facilities of teaching are presented in the process of organization of independent work of the gifted students and the levels of their cognitive independence are certain. Terms, most influencing on the level of cognitive independence of the gifted students, are grounded.

Постановка проблеми. Відповідно до Національної доктрини розвитку освіти України у XXI ст. основною метою державної політики в галузі освіти є створення умов для розвитку особистості і творчої самореалізації кожного громадянина України, для виховання покоління людей, здатних ефективно працювати й навчатися протягом життя, орієнтуватися в безперервному потоці інформації. Розвиток творчого потенціалу обдарованої особистості, розробка з цією метою відповідних технологій і методів навчання посідає одне з пріоритетних місць у загальній стратегії оновлення всієї сучасної освіти. У цьому контексті організація самостійної позааудиторної роботи обдарованих студентів (далі – СПРОС) з використанням інформаційних засобів навчання (далі – ІЗН) буде корисною у реалізації завдань нової освітньої політики. Переорієнтація процесу навчання у бік